

[Hans Kjær.]

gen af nærdemokrati i form af repræsentation for de ansatte i bestyrelserne, men også som fremhævet tidligere på dagen har en tilslutning fra 7 af de største erhvervsorganisationer, som har givet udtryk for en positiv indstilling til at udbygge dette nærdemokrati. Disse muligheder skulle da nødvendigvis slås i stykker af regeringens socialiseringsforslag. Lad os dog i stedet få den undersøgelse, som er foreslået af mit parti, af principper, der inden for grundlovens rammer kan danne grundlag for øget lønmodtageropsparing og udbredelse af ejendomsretten til den enkelte.

Jeg kan erklære mig enig med handelsministeren i, at erhvervslivets situation hænger nøje sammen med problemerne om kapital og arbejdskraft, kort og godt: med den økonomiske politik — eller mangel på samme.

I sin bredt anlagte redegørelse siger handelsministeren mange rigtige ting, f. eks. om de muligheder, der er indeholdt i vort medlemskab af EF, om den omstændighed, at vor indtræden sker samtidig med alle tiders højkonjunktur i vores samhandelslande, om nødvendigheden af at vor konkurrenceevne ikke forringes og — det nævner ministeren vist endda flere gange i sin redegørelse — om nødvendigheden af, at det offentlige forbrug bringes ned på et sådant niveau, at der frigøres nødvendig arbejdskraft og kapital til fortsat udbygning af erhvervssektoren.

Må jeg erindre om, at jeg ved anden lejlighed fra folketingets talerstol i forhold til økonomi- og budgetministeren har sagt, at der findes efterhånden ingen, der kan sige såndheden om nødvendigheden af besparelser bedre og tydeligere, end økonomi- og budgetministeren har gjort det. Desværre må man beklage, at han ikke har kunnet efterleve sine taler i den praktiske politik. Nu er jeg altså i den situation, at jeg vil kunne sige, at ingen kan sige bedre end handelsministeren, at det drejer sig om den nødvendige tilpasning af den offentlige sektors ressourceforbrug til sikring af vore erhvervsmæssige muligheder. Så meget mere beklageligt er det, at regeringen ikke efterlever det i praktisk politik.

At en regering fortsætter med en forkert politik, er i sig selv dybt beklageligt; at den

gør det, når den erkender behovet for, ja, nødvendigheden af, at der føres en anden politik, finder jeg mere end beklageligt, det finder jeg forkasteligt.

Vil vi bevare det gode i et velfærdssamfund — og det vil vi godt i det konservative folkeparti — så må vi have en politik til at herske, der tager hensyn til disse ting, inden vi havner i uoprettelige tilstande, ikke en politik, der bygger på sort reaktion imod hjælp til de svage i samfundet, men med en bedre afbalancering, så de skabende kræfter igen kan komme til udfoldelse.

Med vor tilslutning til EF står vore erhverv over for en enorm udfordring, med en betydelig risiko, det peger handelsministeren også på, men også med så store muligheder, også store muligheder for, at vi kan få løst vore traditionelle betalingsbalanceproblemer, så vi igen kan blive en selvhjulp nation. Men den omkostningsfordyrende politik, der har kendetegnet regeringen, har jo beklageligvis allerede beslægtet en væsentlig del af de direkte fordele, der følger af vor tilslutning til EF, og truer med at forhindre udnyttelsen af den enestående chance, som vi har netop nu i det store marked. Skal de muligheder ikke forspildes, så haster det med en ændret politik, som kan frigive kapitalressourcerne og arbejdskraftressourcer til den nødvendige erhvervsmæssige udbygning.

Det er efter min opfattelse ingen undskyldning, at man nu skal vente på PP II, for hele denne problemstilling har været klar, siden vi fik perspektivplanredegørelse nr. I; den har været et væsentligt grundelement i alle økonomiske debatter i folketingets siden, og i alle disse debatter er de erhvervsmæssige aspekter indgået, så jeg kan ikke se, at der er nogen undskyldning for, at man skal blive ved med at trække det ud. Vi må have en politik, der kan genskabe initiativ og virkelyst, som kan fremme den nødvendige opsparing, hvor den enkelte kan glæde sig over at eje egne værdier, og hvor miljøet i boligen, i naturen og på arbejdspladsen kan blive menneskeværdigt.

Jeg skal gøre rede for, hvad det konservative folkeparti anser for nødvendigt. Vi finder det for det første for nødvendigt, at trusler imod ejendomsretten til bolig og virksomheder ophører. Vi opfordrer igen til nedsættelse af et udvalg med repræsentan-